

РЕШЕНИЕ

№ 1878

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Ем. Малоселска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20221100501767 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца Г. П. Д. срещу решение от 14.12.2021 г. по гр.д. №31128/2021 г. на Софийски районен съд, 56 състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу Национална агенция по приходите искове с правно основание чл.344 ал.1 т.1 и т.2 КТ – за признаване за незаконно и за отмяна на уволнението и, извършено с решение на МС №415/13.05.2021 г., с което правоотношението и е прекратено на основание чл.8 ал.1 и чл.9 ал.3 т.3 ЗНАП, и за възстановяване на заеманата до освобождаването длъжност, като жалбоподателят е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно – постановено е при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон, и необосновано. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че ответника има статут на изпълнителна агенция по смисъла на чл.54 ЗА, както и че при прекратяване на процесното правоотношение въобще са приложими разпоредбите на ЗА. Поддържа, че в случая са приложими разпоредбите на специалния ЗНАП, чиито разпоредби дерогират ЗА, респ. чл.19а ЗА не намира приложение, а освобождаването на ищеца е извършено на основание специалните разпоредби на ЗНАП. Твърди още, че съдът следва да осъществи съдебен контрол по същество на взетото от МС решение за освобождаване на ищеца от длъжност и да вземе предвид, че в хода на производството ищецът не е имала възможност да изрази становище преди приемане на решението, както и че съдът е следвало приложи нормите на правото на ЕС във връзка с забраната за дискриминация. Сочи още, че липсва индивидуализация и конкретизация на вменените на ищеца нарушения по ЗНАП, решението на МС е немотивирано, респ. не е извършила вменените и нарушения. Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да уважи предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Национална агенция по приходите /НАП/ в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.19а ал.2 ЗА правоотношенията със заместник-министрите, областните управители, заместник областните управители, както и с посочените в чл.19 ал.4 еднолични органи, техните заместници и членовете на колегиални органи, могат да бъдат прекратени без предизвестие от органа, който ги назначава, съответно определя, по негова преценка. Нормата на чл.19 ал.4 ЗА сочи, че за органи на изпълнителната власт се считат и: председателите на държавните агенции; държавните комисии; изпълнителните директори на изпълнителните агенции; ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, които имат функции във връзка с осъществяването на изпълнителната власт. Националната агенция по приходите /НАП/ е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания и определени със закон частни държавни вземания и статута и, устройството и, дейността и, както и правомощията на нейните органи са уредени със специалния ЗНАП. Същите са компетентни органи по публичните и някои частни държавни вземания по ДОПК и др. Това означава осъществяването на изпълнително-разпоредителна дейност като част от държавния апарат. Изпълнителният директор на НАП попада в обхвата на органите по чл.19 ал.1 т.3 ЗА, поради което той и заместниците му могат да бъдат уволнени по реда на чл.19а ал.2 ЗА. Неоснователни са доводите на въззивника, че НАП няма статут на изпълнителна агенция по смисъла на чл.54 ЗА. НАП е създадена със закон като специализиран държавен орган към министъра на финансите и има всички белези на изпълнителна агенция по смисъла на чл.54 ЗА. Разпоредбата на чл.8 ал.1 и чл.9 ал.3 ЗНАП конкретизира кой е органа по назначаването и освобождаването на директора на НАП, който може да упражни правото по чл.19а ал.2 ЗА, като въвежда конкретни основания за освобождаването му.

Съгласно трайната практика на ВКС /решение №309/30.04.2010 г., постановено по гр.д. №898/2009 г., III ГО, решение №444/18.06.2010 г., постановено по гр.д. №388/2009 г., III ГО, решение №112/05.07.2017 г., постановено по гр.д. №3433/2016 г., III ГО и др./, в тези случаи съдът проверява само дали заеманата от страната длъжност попада в обхвата на чл.19а ал.2 ЗА и дали прекратяването на трудовото правоотношение е извършено от компетентния за това орган. С решение №309/30.04.2010 г., постановено по гр.д. №898/2009 г. по описа на ВКС, III ГО, и решение №112/05.07.2017 г., постановено по гр.д. №3433/2016

г. по описа на ВКС, III ГО, е прието, че се касае до прекратяване на трудовото правоотношение по целесъобразност, поради което мотивите за това не подлежат на съдебна проверка. С оглед на това не е необходимо заповедта по чл.19а ал.4 ЗА да бъде изрично мотивирана, доколкото изискването за излагане на мотиви е свързано със случаите, когато те подлежат на съдебен контрол и въз основа на тях може да бъде проверявана законосъобразността на прекратяването на правоотношението. Наличието на конкретни основания за освобождаване от длъжността в специалния закон /в случая ЗНАП/ не дерогира общата разпоредба на чл.19а ал.2 ЗА, приложима за всички органи на изпълнителната власт по чл.19 ал.4 ЗА. Поради това съдът не е длъжен да изследва мотивите за прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл.19а ал.2 ЗА, респ. дали са налице специалните основания за освобождаването му по чл.9 ал.1 т.1 – т.4 ЗНАП, преценката за наличието на които е правомощие на органа по назначаване и освобождаване и не подлежи на съдебен контрол. В тези случаи освен това дали заеманата от страната длъжност попада в обхвата на чл.19а ал.2 ЗА и дали прекратяването на трудовото правоотношение е извършено от компетентния за това орган, предмет на съдебен контрол, може да са и въведените с различни правни норми допълнителни изисквания за това прекратяване за съответната длъжност /така решение №113/22.07.2016 г., постановено по гр.д. №5787/2015 г. по описа на ВКС, IV ГО/. В конкретния случай такова допълнително изискване е освобождаването да е по предложение на министъра на финансите по чл.9 ал.3 ЗНАП, което в случая е налице.

Неоснователни са твърденията на въззивника, че първоинстанционният съд не е осъществил контрол по същество на взетото от МС решение за освобождаването и от длъжност и не е взел предвид, че в хода на производството ищецът не е имала възможност да изрази становище преди приемане на решението, както и че съдът е следвало приложи нормите на правото на ЕС във връзка с забраната за дискриминация, и че неразглеждането по същество противоречи на КРБ и посочените във въззивната жалба международни договори с твърдения, че се ограничават недопустимо гарантирани от КРБ и международните договори, по които България е страна, права, както и че е налице дискриминация. На първо място следва да се посочи, че упражняваните от ищеца действия по повод на заеманата от нея длъжност са свързани с упражняването на държавна власт. В този случай достъпът до съд може да бъде отказан, ако бъде установено съществуването на специална връзка на доверие и лоялност между държавата и служителя, която връзка е нарушена и спорът между страните е свързан и поставя под въпрос тази връзка /решение от 22.11.2007 г. на ЕСПЧ по дело срещу България по жалба №61360/2000 г. и цитираните в него решения/. В случая достъпът до съд не е изцяло ограничен, а ограничението е само частично по отношение на мотивите за прекратяване на правоотношението. Същевременно разпоредбата на чл.56 КРБ прогласява общото право на защита на страната, когато са нарушени или застрашени нейни права или законни интереси, но не определя конкретните рамки за защита във всеки конкретен случай. Последните се определят със съответния закон, поради което не може да се твърди, че разпоредбите на чл.9 ал.3 ЗНАП и чл.19а ал.2 от ЗА противоречат пряко на чл.56 КРБ. С приетото от СРС разрешение нито са отречени, нито са ограничени прокламираните в цитираните международни договори права и в КРБ /по-точно правото на труд/ на ищеца, както и правото му на защита срещу уволнението. В този смисъл са постановени определения №713/06.06.2013 г. по гр.д. №46/2013 г. на III ГО на ВКС, определение №429/19.05.2022 г. по гр.д. №81/2022 г. на III ГО на ВКС, определение №567/06.07.2022 г. по гр.д. №220/2022 г. на IV ГО на ВКС. Неосъществяването на контрол по същество на решението на МС не представлява и дискриминация, доколкото не е налице по-неблагоприятно третиране на ищеца въз основа на сочените защитени признаци по чл.21 Хартата за основните права на ЕС в сравнение с друго лице при сравними сходни обстоятелства, доколкото при всички освободени на основание чл.19а ал.2 ЗА лица съдът проверява дали са налице едни и същи предпоставки.

При тези данни въззивният съд намира, че прекратяването на трудовото

правоотношение на ищеца се явява законосъобразно и правилно първоинстанционният съд е отхвърлил предявените иски с правно основание чл.344 ал.1 т.1 и т.2 КТ.

Поради изложеното и поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното решение на СРС – потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №4697/14.12.2021 г., постановено по гр.д. №31128/2021 г. по описа на СРС, ГО, 56 състав.

ОСЪЖДА Г. П. Д., ЕГН *****, съдебен адрес: гр. София, ул. ***** – чрез адв. А.И., да заплати на **Национална агенция по приходите**, адрес: гр. София, бул. ***** на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____